

metafora

Ví příliš mnoho...
a to se neodpouští

NA ŽIVOT A NA SMRT

LAURA GRIFFINOVÁ

Autorka thrilleru **Oko za oko**

Soukromé vyšetřovatelce Kiře Vanceové zastřelí před očima parťáka a mentora Ollieho. Když se ukáže, že šlo o vraždu na objednávku, Kira přijme nabídku bohatého právníka Brocka Logana, aby pokračovala v práci na případu, který měl Ollie před svou smrtí na starost. Evidentně přitom narazil na někoho hodně nebezpečného.

Brock Logan najme pro svůj tým bezpečnostní agenturu a Kira musí přijmout skutečnost, že bude mít ve dne v noci po boku ochranku. Na starost ji dostane bývalý mariňák Jeremy.

Přestože se Kiře vůbec nehodí, aby se jí někdo při jejím soukromém pátrání neustále pletl pod nohy, přítomnost Jeremyho je jí víc než příjemná. A Jeremy z ní nemůže spustit oči.

Mezi oběma to jiskří, ale když zemře další nevinný člověk, je jasné, že vše musí stranou, protože teď jde o život...

„Každý další zvrát znovu vyrazí dech... až do rozuzlení, jehož příchod jste nečekali.“

—Kathleen Barber, *spisovatelka*

Laura Griffinová

NA ŽIVOT A NA SMRT

Laura Griffinová

NA ŽIVOT A NA SMRT

Přeložil Lubomír Veselý

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Her Deadly Secrets © 2019 by Laura Griffin
Published by Gallery Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., New York
Translation © Lubomír Veselý, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-551-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-550-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-160-1 (print)

Pro Lauren

1

Kira Vanceová pevně svírala volant a opatrně projížděla kluzkými ulicemi. Letní průtrž přišla jako blesk z čistého nebe a dokonale ji zaskočila. Kira chtěla udělat dobrý dojem, a teď nejenže přijede pozdě, ale navíc promočená až na kůži a v bílém tričku, které se po dešti stalo téměř průhledným.

Zastavila na semaforu a nasupeně se podívala na prosakující posuvnou střechu, ze které jí na rameno kapala voda. Nebylo pochyb – potřebovala nové auto. Její malá celica už měla na počítadle najetých kilometrů šesti-místné číslo a k tomu špatnou převodovku, Kira přesto odmítala vůz vyměnit. Jednak si lepší nemohla dovolit, a navíc s ním to auto prožilo tolik dobrého i zlého, že k němu měla poněkud sentimentální vztah.

Na sedadle vedle ní zazvonil telefon, ale ignorovala ho, protože to byl Ollie, její prohnáný, neurvalý a občas naprosto nesnesitelný šéf. Nechtěla s ním mluvit po telefonu. Potřebovala si promluvit tváří v tvář.

Kira se smykem rozjela z křižovatky a na palubní desce se rozsvítila výstražná kontrolka motoru.

„Ten parchant,“ zaklela polohlasem.

Nedávno si nechala vyměnit olej a opravář jí tvrdil, že zkontroloval i všechno ostatní.

Ale lidé lžou. Často. Kdyby tomu tak nebylo, neměla by co dělat.

Náplní její práce totiž bylo pátrat po pravdě – pěkné, ošklivé i té, o které nechtěl nikdo ani slyšet. Snažila se vyštourat fakta, se kterými právníci poté pracovali u soudu. Nebo taky nepracovali. Někdy její objevy způsobily, že dotyčného nepředvolali ke svědecké výpovědi. Nebo tím obhajoby přišel s novou strategií. A občas výsledky jejího úsilí proděravěly případ horlivého prokurátora skrz naskrz.

Pravda může být dvojsečná, a právě to se jí líbilo. Nalézání pravdy v ní vyvolávalo omamné pocity, které jí dokázaly plně vynahradit záporné stránky práce soukromého detektiva, jako bylo třeba odhalování partnerské nevěry, pátrání po otcích, kteří neplatí výživné, nebo rozkrývání pojistných podvodů. Podobné případy jí lezly na nervy a dělaly z ní cynika.

A další věc, která ji dokázala naštvat? Nezaplacené faktury. S proplacením jedné tučné měl Ollie už tři týdny zpoždění, a protože byl přeborníkem ve vymlouvání se a kličkování, rozhodla se ho dnes večer vyhledat a osobně si s ním promluvit.

Kira dorazila do ulice, která vedla do River Oaks, kde se na nízce zastřižených trávnicích v pozadí vypínaly majestátní domy. Bouřka přinesla předčasný soumrak, hustý trávník zářil v tajuplném přišerí téměř neonovou zelení.

Obě strany ulice lemovala auta. Nedaleko odsud někdo pořádal mejdan, což jí připadalo zvláštní vzhledem k tomu, že bylo úterý. K obrubníku kousek od ní ladně zajel červený jaguár a člověk, který měl na starost parkování, ihned vyskočil a proběhl sprintem kolem ní.

Kira zahlédla Ollieho pečlivě udržovaný praktický ford zaparkovaný na začátku strmé příjezdové cesty. Vmáčkla se autem mezi dva mercedesy SUV, zhasla motor a rozhlédla se.

To musí být ono. Mount Logan. Společnost pojmenovaná pro Brocku Loganovi, hlavním partnerovi právnické firmy, která najala Ollieho, aby vyšetřoval její velké případy. Kira si myslela, že jméno odráželo nabubřelého Brocka Logana, ale teď viděla, že se přinejmenším částečně mýlila. Budova se tyčila na vrcholku kopce na rozlehlém rohovém pozemku a čněla nad ostatními usedlostmi té nejokázalejší houstonské čtvrti.

Kira nikdy do žádného domu v River Oaks nevkročila, a tak se k jejím profesionálním ambicím přidala i zvědavost. Kromě toho, že si to chtěla vyříkat s Olliem, tu byla také proto, aby se trochu hnuly obchody. Byl nejvyšší čas, aby se seznámila s Ollieho vlivným a důležitým klientem, který jí poslední tři roky platil Netflix a japonské nudlové polévky. Nikdy se s tím mužem nesetkala, protože Ollie byl raději, když se držela stranou. Ale tyhle časy byly nenávratně pryč.

Popadla desky a rychle se prohlédla ve zpětném zrcátku. Mimořádná vlhkost vzduchu jí vůbec nesvědčila. Rozmazaná řasenka, dlouhé tmavé vlasy proměněné v zacuchanou změť. Učísla je a rty lehce přejela rtěnkou. S mokkými úzkými džíny se nedalo udělat nic, ale promočené průhledné tričko snad dokáže zakrýt skvěle padnoucím černým sáčkem, položeným na zadním sedadle. Vyměnila levné žabky za černé páskové sandály a zatlačila do dveří, které se s vrznutím otevřely.

Průtrž mezitím polevila, ale dál hustě mrholilo a kolem se mihl další zřízenec z obsluhy parkování. Kousek za ním supěl běžec v promočené mikině s kapucí. Kira

počkala, až ji mine, a pak vykročila přes ulici k Loganovu domu.

Zdejší domy stály na obrovských pozemcích a každý měl svůj osobitý charakter. Vysoké bílé sloupy domu po levé straně Loganovy rezidence připomínaly mississippské plantáže. Vpravo stála staromódní novoanglická cihlová budova s příkrou střechou, která nepochybně hravě odolávala četným houstonským sněhovým bouřím. Loganův rozlehlý dům ze žlutých vepřovic a se střechou z červených tašek dokonale zapadal do kategorie nevkusných, z módy vyšlých kalifornských rezidencí. Obklopovaly jej palmy, ohyzdně trčící nad okolními duby, které daly jméno celé oblasti.

Kira se plahočila nahoru po dlážděné cestě a vzduch voněl deštěm a čerstvě posečenou trávou. Prošla mezi dvojicí betonových lvů na nevelké nádvoří a zastavila se až před impozantními vyřezávanými dřevěnými dveřmi.

Byla u cíle. Brock Logan. Tohle setkání prostě musí zvládnout. Vytáhla z kapsy gumičku, stáhla si vlasy do culíku, vypnula hrud' a když zmáčkla tlačítko zvonku, modlila se, aby to vyšlo.

Brock Logan vydělal jmění tím, že obhajoval zazobané klienty obviněné z vážných zločinů. Byly to nanejvýš riskantní, ale nadmíru dobře zaplacené případy a Loganův současný projekt byl toho zářným příkladem: prominentní kardiochirurg obviněný z vraždy své manželky. Podle teorie obžaloby byl lékař, který se navenek projevoval velmi kultivovaně, ve skutečnosti násilnický manipulátor. Když mu žena pohrozila, že ho opustí, chladnokrevně ji zabil.

Znělo to chytlavě a věrohodně, trochu jako hraný dokument v kabelové televizi. Jenže Logan měl v úmyslu ho smést ze stolu nevyvratitelným alibi: jeho klient popíjel

s kolegou lékařem v golfovém klubu whisky právě v době, kdy došlo k vraždě.

Dveře se trhnutím otevřely a na prahu stál Ollie ve své obvyklé košili s krátkými rukávy a v tmavých kalhotách. Měl krátce zastřižené šedé vlasy a přes opasek mu viselo nevzhledné panděro.

„Kristepane, co tady děláš? Jdeš od soudu? Honem, ať tě nikdo nevidí.“ Popadl ji za loket a vtáhl dovnitř. „Mohlas mi zavolat. Nemusela ses v tom dešti trmáct až sem.“

„Potřebovala jsem s tebou mluvit.“

„Vážně?“ Ollie se samolibě ušklíbl. „A tipuju, že se taky chceš seznámit s velkým šéfem. Mám pravdu?“

„Jsem tu kvůli svým penězům, Ollie. Musím zaplatit nájem a ty se mi pořád vyhýbáš.“

„Zrovna jsem ti chtěl vypsát šek.“

Založila si ruce na prsou.

„Ale no tak, však víš, že o ty peníze nepřijdeš.“ Ve snaze změnit téma máchl rukou směrem do vstupní haly. „Tak co na to říkáš?“

„Pěkný.“

Hala byla prostorná a vzdušná, bez problémů by se do ní vešel Kiřin obývací. Nad vysokým klenutým vstupem do zadní části domu se stáčelo bohatě zdobené schodiště. Po Kiřině levé ruce se nacházela společenská jídelna a po levé rozlehlá obývací místnost s několika obrovskými pohovkami.

„Lepší než sedět v kanclu,“ řekl Ollie a zavedl ji dál klenutým vstupem. „Objednali jsme si čínu. Logan je venku a telefonuje.“

„V tomhle počasí?“

„Zastřešená terasa.“

Kira vešla do kuchyně a zarazila se uprostřed kroku, ohromená nekonečnými bílými pracovními deskami,

elegantními spotřebiči a masivním ostrůvkem pro přípravu jídel. V televizi připevněné na stěně v malé přilehlé jídelně běžely nikdy nekončící zprávy z finančních trhů a na dlouhém dřevěném stole se vršily šanony a kancelářské bloky. Logan a Ollie už byli očividně po uši zabraní do práce na přípravě procesu.

Kira se rozhlédla po kuchyni. „Tady bys mohl navařit pro celý regiment.“ Ne, že by byla kdovíjaká kuchařka, čistě jen hypoteticky. „Je vůbec ženatý?“

„Rozvedený.“ Ollie obrátil oči v sloup. „Ale vyšel z toho líp než já. Být právníkem se vyplatí. Dáš si pivo?“

„Nechci, díky. Poslyš, máme problém.“

„Vteřinku.“ Ollie vytáhl z kapsy mobil a zamračeně si přečetl přijatou zprávu. Něco zamumlal a zdvihl hlavu. „O co jde?“

Kira položila desky na ostrůvek. „Robert Peck. Přítel obviněného doktora.“

„Alibi od kamaráda z golfu. Co je s ním?“ Ollie sáhl po láhvi piva na ostrůvku a pořádně se napil.

„Byla jsem v soudní budově a vystrachala tam jeden starý rozvod,“ prohlásila.

„Jak starý?“

„Čtrnáct let.“

Ollie položil pivo. „Nevěděl jsem, že byl Peck předtím ženatý.“

„Jasně, předpokládám, že se o tom zapomněl zmínit. Manželství trvalo pouhých osm měsíců.“

„V čem je teda problém?“

„V materiálech. Peckova exmanželka prohlašuje, že jí byl nevěrný a duševně i fyzicky ji týral. Soud mu dokonce i dočasně nařídil, že se k ní nesmí přibližovat ani ji kontaktovat.“

Ollieho výraz se nezměnil.

„Nebude to vypadat dobře, když obviněnému potvrdí alibi někdo, kdo se dopustil domácího násilí,“ dodala, jen aby zdůraznila to, co už bylo víc než jasné. „Snižuje to jeho důvěryhodnost.“

Ollie se znovu podíval na mobil a Kira zaskřípala zuby.

Strávila celé odpoledne prohrabáváním archivu a to, co objevila, by mohlo snadno Loganův případ potopit, nebo mu aspoň hodně uškodit.

„Ollie? Posloucháš mě vůbec?“

Poškrábal se na bradě a pokračoval ve čtení. „Právě teď děláme na něčem větším.“

„Co může být většího, než když se ze svědka, který ti má potvrdit alibi, vyklube parchant, co mlátí vlastní ženu?“

„Jestli tohle vyjde, pak na Peckovi nezáleží.“

„Jestli vyjde *co*?“

Zdvihl hlavu a cosi mu blesklo v očích. Poznala ten pohled a zrychlil se jí pulz.

Ollie něco měl.

U dveří zazvonil zvonek a Ollie zalétl očima k vestibulu. „To bude jídlo. Zůstaneš?“

„Bez peněz neodejdu.“

„Chováš se, jako bych byl nějaký podvodník, kristepane.“

Popadl pivo a odešel otevřít dveře. Kira osaměla v kuchyni. Neměla v úmyslu zdržet se na večeři, ale nehodlala se odsud hnout, dokud se nedozví víc o novém směru v případě.

A neseznámí se s velkým šéfem.

Jako na zavalanou se otevřely zadní dveře a dovnitř vstoupil Brock Logan. Asi čtyřicetiletý soudní právník, vysoký a štíhlý, pod vykasanými rukávy se rýsovala opálená předloktí. Pokud ho překvapilo, že ve své kuchyni našel neznámou ženu, nedal to na sobě znát.

„Vy musíte být Kira.“

„Přesně tak.“

Koutek úst se mu zvedl do sexy poloušměvu a jí se hned vybavily všechny fámy, které o něm kolovaly. Logan byl hráč, a když ho člověk poznal osobně, nebylo těžké odhadnout proč.

Ode dveří se ozvala rána. Kira se bleskově otočila.

„Ollie?“

Rozběhla se do vestibulu. Ležel tam na zádech, nohy roztažené, ruku přitisknutou na prsa, vedle rozlitého piva a hromady střepů. Kira si k němu klekla. Dostal infarkt? Mrtvičku?

Mezi prsty mu prosakovala krev a Kiře se zadrhl dech.

„Ollie! Ach bože!“

Na periferii jejího zorného pole se něco pohnulo. Otočila se tím směrem právě v čas, aby uviděla tmavou postavu, jak sprintuje přes jídelnu.

„Stůj!“ Logan, který přiběhl za ní, vyrazil zpátky do kuchyně, aby vetřelce zastavil.

Mokrě zakloktání okamžitě přitáhlo její pozornost zpět k Olliemu. Z úst mu začala vytékat krev. Šokovaně třeštil oči, když jí tiskl do dlaně mobil. Byl kluzký od krve a s rachotem jí upadl na podlahu, než ho dokázala znovu uchopit a vytočit 911.

Rána v kuchyni. Pak hlasité vyjeknutí, následované dvěma svištivými zvuky. Kira je okamžitě identifikovala.

Výstřely z pistole s tlumičem.

Kousek od ní se rozletěla váza. Něco ji píchlo do tváře. Rychle přeběhla do obývacího pokoje, skrčila se za sedačku a přitom se bouchla hlavou o okraj stolu.

Ten vetřelec střílel po ní.

Další hluk z kuchyně. Kiře se na okamžik zastavilo srdce. Byl to Logan? Ten, kdo střílel?

Snažila se přinutit mozek k přemýšlení. Telefon v ruce se jí rozsvítil a ona si uvědomila, že hovor byl spojen. Palcem ztlumila zvuk, přikrčila se co nejníž a snažila se nevydat ani hlásku. Kde je ten střelec? Kousek po kousku se přesunula ke konci pohovky a opatrně vykroukla. V hale viděla jen Ollieho. Nehýbal se.

Kira se plazila zpátky k němu a modlila se, aby zůstal zticha, a vzápětí se nenáviděla za to, v co doufá. Jeho tvář byla uvolněná a popelavě bílá. Rychle si svlékla sako a přitlačila mu ho na temně rudou skvrnu na prsou.

Ollie, prosím.

Ze zadní části domu se ozývaly další rány, zatímco se zoufale snažila zastavit krvácení, ale mokrá látka už začala prosakovat.

Kiře se sevřel žaludek, když si představila, že se k ní zezadu přibližuje zabiják a vpálí jí kulku do hlavy. Ruce měla špinavé od krve, teplé a lepkavé, a začínala panikařit. Tohle přece nemůže být skutečné. Znovu se podívala na telefon v naději, že hovor sledují. Nezavěsili, ale měla ztlumený zvuk. Kdyby se střelec objevil nablízku, nechtěla upoutat jeho pozornost.

Ollie, no tak. Otevři oči.

Nehýbal se. Nemrkal. Nevydával žádné zvuky. I zbytek domu se ponořil do ticha. Modlila se, aby se střelec nevrátil. Utekl zadními dveřmi? Nebo se ukrýval v jiné části domu? Kde byl sakra Logan? Představila si ho mrtvého v kuchyni a krev jí tuhla v žilách.

Všude bylo ticho. Příliš ticho. Jediný zvuk vydávalo její zběsile bušící srdce.

Neumírej. Neumírej. Neumírej.

Zlověstné ticho prořálo pronikavě zaječení.

2

Charlotta Spearsová zajela k obrubníku a mapovala terén. Tahle noc rozhodně nepatřila mezi její nejšťastnější. Napočítala pět policejních hlídkových vozů a dvě SUV, ale dodávka výjezdové skupiny nikde.

Vystoupila z auta a právě si do kapsy strčila poznámkový blok, když se zpoza rohu vynořilo zpravodajské auto a pomalu popojíždělo, až zastavilo vedle policejního zátarasu.

„Dva nula pro vás,“ zamumlala.

Charlotta si prohlédla dům. Chodník vedoucí ke vchodovým dveřím byl ohraničený žlutou páskou označující místo činu, takže se vydala nahoru po příkrém trávníku a co chvíli zaklela, když se jí vysoké podpatky zabořily do měkkého zeleného koberce. Dneska dokonce zvažovala, jestli si kvůli deštivému počasí nemá vzít boty bez podpatku, ale nakonec tu myšlenku zavrhla. S tím, že musí nosit fádňní kalhotový kostým, jak si žádá její profese, se smířila, ale do policejních polobotek ji nikdo nedostane.

Na chvíli se zastavila u dvojice betonových lvů a všimla si otevřeného francouzského okna na vzdálenějším konci nádvoří. Stál v něm Ken Phan a povídal si s dalším policistou v uniformě.

No vida, možná se karta začala obracet. Ráda s Kenem pracovala. Měl smysl pro detail a s nadřizenými ženského pohlaví neměl nejmenší problém.

Phan zdvihl hlavu a posunkem jí naznačil, kudy vede provizorní vchod do domu. U vchodových dveří se muselo něco stát.

„Vítej zpátky, komisařko. Jaká byla dovolená?“

„Příliš krátká,“ odpověděla Charlotta, zatímco si na lodičky na podpatku nazouvala papírové návleky. Francouzským oknem vešla do velké společenské jídelny, jíž vévodil stůl, k němuž by se pohodlně vešlo dvacet lidí.

„Tak co tady máme?“ zeptala se.

„Pachatel zazvonil. A muž, který otevřel, to schytl do prsou. Z bezprostřední blízkosti,“ informoval ji Phan.

Nasála vzduch. „Smrdí to tady jako na kolejním večírku.“

„Zastřelený upustil pivo, když dostal zásah. Všude kolem je rozbité sklo.“

Charlotta popošla blíž ke vstupní hale, kde seděla v podřepu policejní fotografka v bílém ochranném overalu vedle tmavě červené louže. Pořádila snímek srážející se krve, pak vstala a opatrně obešla střepy hnědého skla.

„Kde se tady vzala?“ divila se Charlotta. „Venku jsem žádnou dodávku neviděla.“

„Zaparkovali za rohem. Na ulici byl hrozný zmatek, když jsme sem přijeli. O pár domů dál zřejmě někdo pořádal mejdan.“

Což ještě přidělá zmatek v už takhle nepřehledné situaci, o tom nebylo pochyb. Třeba ale budou mít kliku a někdo z hostů si něčeho všiml.

Charlotta kývla směrem k vestibulu. „Oběť je majitel domu?“

„Ne. Majitel byl v kuchyni. Postavil se pachateli, ten na něj dvakrát vystřelil a nechal ho ležet v krvi na podlaze.“